

WAGON

Literární almanach on-line

IV/06 ↘ **PAVEL BAKIČ**
CHROUSTJAZZ
MOŘIC KLEIN
TOMÁŠ "OKEYA" KOUBEK
ONDŘEJ LIPÁR
MAEROR
PAVEL PETR
PETR ŠPANGER
BOHOUŠ VAŠÁK

↘100 (0:01)

Hodina v binárním zápisu
dlažba jde pod nohama jak kód
pod nehty zadřené pojící dráty vteřin

přerušit obvod
ležet v zápalných stínech
kanálech ztlumených do chvějících se nul
v nulačtvrtéčném taktu
konce vodičů

přesto: pod víčky křemík bělma
svítí ve zkratech
v konečcích prstů tápavý táhlý pískot
mechanický dech měřený krystalem

něco se ve mně
dotýká kovu

↘111 (OTRÁVENÉ MĚSTO)

Schodiště rozhledny bezradně chodí v kruhu
uprostřed města si řeka plete krok
hladké chodníky svrasklé v kočičí hlavy
vrávorající
domy se snaží
podpírat navzájem

Zrcadlo oblohy
žiletka slunce
tři tahy popelem

↘1000 (PRAHA, PODZIMNÍ VEČER)

V tištěných spojích mapách ulic
prší křemík
do očí
kape kabelů kal
po drátech plynou hvězdy
body v nichž proud chvíli spal

skrz oči čočky
smutně odtéká čas
čas odvrát očí
čas obraz

flétny ulic zní
hudbou superstrun
sekvence perkusí
bílý šum

↘1010

na všech náměstích
odpočet k zimě
říjnový zástup
novokain deště
zornice v slunci
stopy od vpichů

sepínám ruce –
– ztracený Prosinec

↘1101 (ZTRACENÁ)

neostré koncovky statistik
tenké praskliny mocnin
vlasy tiskařské černi nekonečna

ve stovkách tisíc ulic
stamilliony bytů
v nehmatně tenkých stránkách
tři miliardy jmen

volání s rozřepenými konci
nehybná pozornost tvých očí bez víček
těkavá cesta, co vede všemi městy
záblesk tvé kůže co někde páře noc

↳skica č.1

nějaké místo
nějaké roční doba
několik lidí
nebo jen jeden
někam kráčí
někoho potká
nějakou ženu?
něco jí říká?
ona mlčí
on mlčí
ona dloube palcem u nohy v něčem / do něčeho
on se dívá jinam
přibíhá nějaký člověk a významně poklepává na ruku,
kde by měly být hodinky
žena schovává obličej do dlaní a zřejmě pláče
muž se sehne k něčemu, v čem žena ryla nohou
vstane
přísný pohled na plačící ženu
prudce se otočí a odchází
kamsi
žena pláče ještě více
nějaká žena
nějaký muž
někde
něco

↳skica č. 2 aneb tři mouchy

osoby: - sestra Davida S.
- přítelkyně sestry Davida S. Bára M.
- otec Báry S., kamarádka sestry Davida S.

sestra Davida S. zapískala pod okny na svou přítelkyni Báru M.
ta se záhadně proměnila v hromadu uhlí a zasypala nebohou sestru Davida S.,
která se tímto udusila
otec Báry M. se po příchodu domů neurčitě rozlítl a otevřel si v kuchyni pivo
kolem lustru létaly tři mouchy

↳ dřívka z Nuslí

(prvních pět taktů partitury pro dva kontrabasy, pozoun, marimbu a psací stroj)

dívka v krasobruslích sedící na obrubníku
o třicet metrů dále opět
dívka v krasobruslích sedící na obrubníku
o obrubník dále
dívka ve třicetimetrových krasobruslích
sedící dívka -
o třicet metrů dále
obrubník v krasobruslích
třicet dívek
na metru obrubníku sedících krasobrusle

↳ za kilo ti hodím na hrud' mořskou pannu

zamrzly mi brusle v lavoru s výřečnou kávou z plechových zrnok
oslepl jsem
jako když mi vysvětili bubínky
náhodně ležící tramvajovou soupravou
- občas ještě dnes honím sirkou konduktéra s umaštěnou čepicí

servírka se potají zaklání pod panákem z becherovky
- vypadají jako milenci ze šachového kroužku po fascinující rošádě
dvou likérových špiček, kterou dokáže jen místní cukrářka Marie M.

minul jsem ležícího pána
vedle něho kolo
taška s několika pivem
povídal si s fotkou své ženy v peněženke a strašně se smál
„ale to víš že jo...puso...že přijdu brzo...hehe“

vystřihuje holky z elle a doufá
že se vdá

miluju bílinské nonstopy
občas si tam stříhnu
báseň na stojáka

↳ příručka potřebného kritika

zatni zub
když se ti nechtělo k lopatě
dodýchej báseň za autora
a vezmi kytaristovi struny na testy rozumné míry popelářství

pán ve střevních potížích z letu
po dvou lekcích geografického kurzu
pletení souřadnic dle norských vzorů
hle! sen amund!
dortmundské hleny svaté
smráknul se

kousni do každého písmena
částice nepolykej
háčkuj a stetoskopej
nepřilož kdejaký vykřičník na hrud' potulného mnicha
zábradlí minulé
bude ti příčeskem

rozzlobený traktorista kopnul vztekle do brambory a způsobil nedozírných škod socialistické morálce

"Viděla ste toho pána ze třetího?"
"Ani mi nemluvte!"

každou fotku
vhod' do vařící vývojky
čekej, co zbude z fotografovo tchyně
uslyšíš klapot podpatků vdov
malichernost v každém orwu

orba v chloridu stříbrném! vzkřikl vzteklý traktorista a způsobil břímě lumierům nedozírnější škodám moří na poli vod

stolice básníků svatá
plň
brka ústřic
škodlivým pergamenů
a jemně dýchej...

↳Otherside

V létě roku 2001 jsem prožil čtyři měsíce ve Spojených státech amerických – pracoval jsem v restauraci u megalomanského zábavního parku Cedar Point, pak v přístavišti, poté jsem krátce cestoval. Následující ukázky jsou vybrány z rukopisu „Otherside“, který tvoří povídky a deníkové zápisky z té doby.

Nedokázal jsem si představit, co všechno mě asi může potkat při návštěvě místního „X“ baru, což byl bar oficiálně vyhrazený homosexuálům. Žádná moje dosavadní zkušenost z Čech ani z cest po světě mi neposkytla dostatek údajů, podle kterých bych si mohl sestavit třeba jen orientační plán místa. V prostředí drsných námořníků a přístavních dělníků ve Skotsku se homosexuálům smějou a vymýšlejí pro ně jména jako hovnopíchač či košilzvedač. Myslím, že se té menšině smějou po celém světě. Jinak tomu ale bylo v Americe, ve městě Sandusky, ve státě Ohio. V pracovním táboře při zábavním parku Cedar Point byli košilzvedači v převaze. S výhodným rozpisem pracovní doby nemohl počítat ten, koho aspoň jednou nezahledla ve svém vyhrazeném „X“ klubu hora zpoceného masa manažera Steva. V tomhle jsem měl ten večer smůlu, protože Steve výjimečně vynechal.

Tu noc byl klub vyhrazen pro lidi pracující v Boathousu a příznaky sodogomorské byly ztlumeny na minimum. Za barem obsluhoval kluk nahoře bez. Zaměření klubu potvrzovali jen někteří tanečníci na parketu. Především Brandon, hošík útlé postavy, sladkého úsměvu, holých tváří a slizkých kotletek, v triku syté oranžové barvy, která mu padla k broskvičkám tváří, jinak přes den náš supervizor. Píďalkovitým pohybem vycházejícím jen ze svalů kolem řitě se odrážel po parketu od zrcadla k zrcadlu, před zrcadly se vždycky prohlídnul, srovnal řiť a pokračoval dál. Občas se zastavil na místě a začal v podřepu leštit zadkem imaginární tyč. Pil jsem z lahví pivo Budweiser a pil jsem radši docela rychle, aniž bych ale dosáhnul nějakého účinku. Po několika lahvích jsem rezignoval na účinek a šel jsem si vyčistit hlavu na parket. Dýdžej pouštěl hudbu, na kterou jsem byl zvyklý z občasných návštěv českých house a rave párty, to mě uklidňovalo. Poněkud jsem zrozpačitel, když jsem se chtěl jít vyčůrat, protože jsem si nebyl jistý, zda v takovém vyhrazeném klubu nemají oddělené záchody, zvlášť pro kluky teplý a zvlášť pro ty normální. Znervózněl jsem ještě víc, když jsem otevřel dveře s nápisem muži a za nimi si myla ruce naše servírka Linda. Že prý jejich, jako ženské záchody, nefungovaly.

„X“ klub je od Cedar Pointu daleko, pěšky nedosažitelný, autem mě přivezli Pavel a Hanele. Těm se ale klub brzo znelíbil a já se musel ohlídnout po jiném odvozu či po možnosti přespát v Commons, v ubytovně ležící ve městě. Nocleh mi nabídla Petruna. Asi mi hodí spacák na podlahu, předpokládal jsem. Překvapila mě časná zavírací doba u klubu proslulého dlouhými a divokými pitkami. Ve dvě přestala hrát hudba, dali jsme se na ústup. Nebylo pozdě, ale nemohl jsem se u Petruny na pokoji dočkat, až odněkud vytáhne ten spacák pro mě. Ale Petruna, už umytá a převlečená, na spacák nemyslela. „Budu spát na zemi,“ namítl jsem. „Spi si, kde chceš, třeba na zemi, když ne u mě.“ Změřil jsem okem šířku postele, pak šířku Petruny. Odhadl jsem holomráz na podlaze, pak si představil teplo pod peřinou. Vyhrálo. „Nějaký ten fyzický kontakt snad vadit nebude,“ šeptla Petruna uléhající do postele a vyklízející pro mě její čtvrtinu. „Já, já hned usnu,“ bránil jsem se. A předstíral jsem, že hned usínám. „Nemám si tady kam dát ruku, můžu si ji dát přes tebe?“ šeptla zase ta Petruna. „Ale jo, já, já hned usnu,“ byla moje poslední slova. Ráno, jakmile se mi vrátilo vědomí a otevřel jsem oči, vymrštil jsem se z postele, navlíkl si rychle ponožky a boty a říkal jsem: „Děkuju, děkuju za nocleh.“ A Petruna, Petruna mi stačila nasupeně odpovědět: „Není vůbec za co.“ Protože já jsem opravdu hned usnul.

Byl jsem se v hospodě U Luise rozloučit s Honzou, druhý den v Cedar Pointu končil a odjížděl. Navečer se spustil hustý déšť, který by nás promočil na kost, než bychom do hospody došli. Vyžádali jsme si na vrátnici velké igelitové pytle do odpadkových košů, za rohem, abychom neprozradili, že s nimi máme jiný úmysl, kdyby to snad vrátné nedošlo, jsme protrhli jejich dno a navlíkli je přes hlavu jako pláštěnky. A pak v sandálech kličkovali mezi loužemi. Těsně před hospodou jsme dohonili dvě Polky a vcházeli jsme současně s nimi. U vchodu nás považovali za dva páry, a protože se holky bodygárdovi líbily, odpustil všem čtyřem vstupné. Kvůli dešti byla mimo provoz zahrádka a všichni se museli tísnit v nevelkém výčepu.

Už víckrát jsem předtím od baru či od stolu pozoroval, jak holky tančí. Ale až dneska jsem v tanci objevil klíč, podle kterého můžu předem docela spolehlivě poznat, jaké by s kterou holkou bylo milování, jak by ho prožívala. Zaměřoval jsem jednu po druhé a četl jejich pohyby. Trhaný, o držení rytmu usilující, ale s pravidelným rytmem se naprosto míjející tanec Ireny, malé Polky s brejličkami, prozrazoval, že i jinak to u ní bude zřejmě styl pokusu a omylu. Ovšem zatímco při tanci tolik nevadí, když netrefí rytmus, nedosáhne cíle, partnerovi by to trochu vadit mohlo. Už dřív jsem se obdivoval přítelkyni polského číšníka z restaurace Break Water a odhadoval ji jako šikovnou, a její pohyby na parketu mi potvrdily, že jsem se nepletl. Zatímco on před ní bezradně tajtrlíkoval na místě nebo k ní vysílal ztrnulá, mušketýrská gesta, ona kroužila kolem něj, a zatímco tělo uvolněně plulo, nohy jí kmitaly takovou rychlostí, že jsem její chodidla ztrácel z očí. Ale jakmile jsem našel jinou Polku, kterou jsem ani neznal jménem, sledoval jsem potom už jenom ji. Skoro se při tanci nehýbala, jen z boků jí vycházela jemná vlna, která se zvedala do bříšní stěny a houpala nádhernými, přesně odváženými a vytvarovanými řadry. Rytmus, který víc jen šířila, než aby v něm tančila, mi hnal mráz po zádech. Rytmus pozvolného, dlouhého, bezpečně řízeného umírání. V obličejí nebyla ani moc hezká, ale její tanec v něm naprosto triumfoval. Pod úzkými, jakoby přivíranými víčky ústa v neustálém úsměvu, který neznamenal radost, ale rozkoš.

Moc jsem ten večer kouřil, míň pil. Odešli jsme dřív, Honza měl ještě domluvené loučení u své lotyšské milenky Laimy. Já jsem usnul ve svém pokoji a ve své posteli. Bez tance a tanečnice.

Manhattan je prý pro některé Čechy důkazem toho, jaká jsou Američané prasata přes architekturu a přes kulturu obecně. Já sám jsem se ocitl na Manhattanu proto, že mi v New Yorku při přestupu z letadla na autobus zbylo volné odpoledne. Nijak zvlášť jsem o něj nestál. Bral jsem Manhattan jako záležitost povinnou pro turistu, jako místo, o kterém vše vypoví jen reklamní fotografie, protože samo ničím jiným než reklamou není. Reklamou na Ameriku, která dokáže oslepit blýskáním poutačů a dotknout se mrakodrapy nebe. Ale místo očekávané apatie jsem ztrácel dech na místě s neobyčejnou a ohromně silnou energií. S energií jinou, než jakou jsem hmatal třeba u menhirů ve středočeských lesích. Vstoupil jsem na asfaltový chodník, zešedlý od prudce pulzujícího slunce, i nad chodníky se točily kotouče do šeda rozpáleného vzduchu. Ale přes tuto šedavou fólii těkal divoce prales pachů, vůní, barev, světel, hluků, pohybů, kmitů. Manhattan je síť spletenou z širokánských, až desetiproudých „avenue“ a z úzkých spojovacích uliček a oky této sítě se prodírají vzhůru štíhlá těla převysokých mrakodrapů i přízemní zaprášené budovy. I široké „avenue“ jsou pralesem, o překot na nich bují pruhy aut, která se předjíždějí, přeskakují z pruhu do pruhu, houkají klaksony, úpí pneumatikami. Přitom povrch těchto silnic je bídný, asfalt na nich je na mnoha místech přetřhán či promačkán, jámy v něm jsou často jen překryty plechovými pláty, které se pod koly aut kroutí a vzpínají, stejně jako se pod koly zmítají prostupující se vrstvy asfaltu. Moc, síla místa byla demonstrována i pestrostí barev kůže i oblečení spěchajících, procházejících se nebo zevlujících lidí. A stavbami. Jejich rozmístěním, rozdílností ve stáří, výšce, lesku, statutu v manhattanské hierarchii.

Z koláže staveb jsem mohl číst, že Manhattan je místo s neobyčejnou pamětí, ne sice starobylou, která by sahala daleko do historie, ale s pamětí pozoruhodně, až geniálně přesnou. Manhattan nevyrostl podle plánů, ale podle časových potřeb. Plánovaná výstavba taky plánovaně bourá. Při budování podle potřeby je to, co nepřekáží, zachováno a může svědčit, co se tu dělo v minulosti. Vedle skleněného, do nebe strmícího, blyštícího, exkluzivního mrakodrapu tu stojí zaprášená cihlová budova autoservisu, vedle je rozpadající se fabrika s okny vymlácenými či pobitými prkny, vedle ní šedý cihlový činžák o dvaceti patrech s klikatou jizvou rezivějícího únikového schodiště v boku, pak novostavba obložená lešením vyčnívající hluboko do ulice a vychylující ze směru přímou linii chodců, pak zející jáma pro hluboké a široké základy nového monumentu. A nakonec to nejnížší, v hierarchii poslední stavení, kostel. Zdá se, jako kdyby měl Manhattan pro lidi bez rozdílu otevřenou náruč, nedělám si iluze, že náruč vždycky a pro každého vlídnou, ale přinejmenším pro každého tolerantní. Podnikatelé a manažeři bílí i černí i žlutí v bílých košilích, různobarevných vázankách, tlusté uřvané černošky, muži s turbany, rabíni s šedými plnovousy plandajícími na černých kabátech. Školka dětí oblečených do stejných oranžových triček na procházce v parku na Union Square. Nebo tu sedí o okapovou rouru opřený a do půlky chodníku nohama zapuštěný spící opilec s mastnými vlasy a s mastnými kalhotami a špinavými sešlapanými najkami. Dělníci, milenci, prodavači, turisté, policisté, cyklisti. Svěbytnost Manhattanu umocňuje i to, že má své vlastní klima, protože má svoje vlastní nebe. Nebe ohromných billboardů a barevných, blikajících neónových reklam na koncerty, na kalhoty, na alkohol, na broadwayská divadelní a muzikálová představení, na schopnosti politiků ucházejících se o úřad newyorského starosty. Nebe zářivých skleněných ploch zdí mrakodrapů.

Za mé návštěvy byl vzduch pod tímto manhattanským nebem rozpálen do nedýchatelná. I když do odjezdu autobusu do Sandusky v Ohio zbývaly ještě dvě hodiny, vyzvedl jsem zavazadla a usadil se u nástupiště, ze kterého měl odjet. Ukázalo se, že prozívatelně. Půl hodiny před oficiálním odjezdem černošský řidič zavřel dveře a prostě odjel.

↳v čaji

sbírám útržky básní
co uvízly
zbyly
jak jsem pil

vířím prach na dně šálku
obrazy skládám
hádám
kam jsem šel

někdy se vidím jasně
někdy se ztrácím mezi lístky

↳korytem potoka

korytem potoka
chodíme já i voda

mezi břehy je klid

a ve stržených březích
krvácí prameny

proud kráčí s rozvahou
vlnky zas po něm běží

a všechno jsou nitky
hebké tkaniny ticha

šídlo prošívá lem potoka
včely pijí mezi kameny

a voda je chladná
jako by snila
o zimě

o ledu na čepelích trav

ale teď je léto
a nic
neruší let
kovově černých motýlic

↳stopy

údolí bez konce
šlápěje řeky

na zemi v písku
otisky znaky

CESTA ZPÁTKY

↳ krajina srdce vítá poutníka

šikmá stezka svahem doubravou
a paseky plné sladkých ostružin

voňavý chleba - bílý balvan z řeky
horký jak poledne na pastvinách

cesty a vršky do všech stran
a na obzoru červeň střech

váhám jít dál u kříže v konci vsi
pohlédnout do zrcadla duše

↳ co na to srdce

zlehka ponejprv jak koně z pole
a hned zas cvalem ozlomvaz

ty cesty písek jíl a prach
a klíny kopců s bučinami

v opojném slunci lehnout si a spát
vrůst tělem do blínu a do merlíku

položít srdce dole pod kostelem
a nebo jen v sadě pod jabloň

↳ cos dostal darem

v podvečer tma opadává
od luceren a od pálenky

svléká se kukuřice jak tvůj svět
a nahá na půdu jde spát

najdeš-li červenou
můžeš se k ní jít složit

pak polib měsíc na stříbrnou tvář
a hvězdy pozdrav jménem

↳ co nakonec

pelyněk do úst
a jít zas dál

↘***

Už bych skoro prosil
schůdných cest je pořád málo
naštěstí
brzy dozraje čas
a začne kvasit
nakonec se čirý stočí
a v lahvích zakope
na neznámé místo
v zahradě

Jednou vstaneme
z jara
zem bude měkká
po dešti
a bolehlav
bude dlouhý

↘***

Rozkládám v posteli
výroky posledních týdnů
Ještě štěstí že je tak široká

Rýhou uprostřed
uniknu
vždycky když
samou melancholií
přestávám snít

Na zádech
mi leží
všechno
co bych mohl chtít

↘***

Přijdou deště

Jarní voda
dlouhý den
a peřiny bez konce

Otevřeš okna
budeš prát
zatímco bude tvrdnout chleba

Sevíření povolí
přijdou deště

↘***

Spí pod tenkým prostěradlem
protože
tak by to dělali na jihu

Semena z granátových jablek
rozmačkat v dlani
a rozetřít po stehnech
I takové sny mívá

V zásuvkách plných zbytečností
křísí příběhy

↘***

V Bergenu
dnes a dalších
tři sta šedesát čtyři dní v roce

Je to dávno
co jsem se z toho přístavu vrátil
a přece
vrací se mi
s každým deštěm

↘***

Sebrané slabiky stříhat slepovat
v klíně geniální ženy
zrají věty
které jsem hledal

U okna sedí dítě
moc se snaží
ale zatím
jen kouzlí a nerozumí
Aspoň to mu tvrdíme

↘***

Kdo ví kdy přesně
ale ptačí zpěv se vrátí
Věci se věkem rozpadají
a voda omílá kameny

Hrubí Oblí Čistí

↘***

Otevřou se kukly

Máme sklon obíhat
v různém postavení
směrem k pádu
vždycky o krok
vpřed
a trochu vzhůru

↘***

Někde to zatuhlo
Studené nohy mě vedou kruhem
usnout v tmavých létech
vyschlého dřeva
do doby

Kde jsme se vzpírali
včera skončilo pnutí
Spadl ti z krku kámen
vlny už skoro nejsou znát
pod hladinou

Říkám si
Nastala doba kapřích snů
a ve volných chvílích
tvořím z popsaného papíru
otazníky

↘***

Přijde čas
a podebrané dny
v oteklých týdnech

Mlha zalezla i do potrubí
Rezavíme
a pouštíme páru
na slabých místech

PŮJDU TI NAPROTI (2006)

▼I.

Je léto oblé jako ty kameny
Co házím z navigace
Je léto vazké jako tma
Pod níž se vracím z práce
Soustředné kruhy vzdorují vzpomínkám
Je léto
Jsou oblé kameny i pod očima cesty
Které teď podnikám

Léto je oblé jako ty
Půjdu ti naproti
Hodím se rybám

(18.7.2006)

▼II.

Až kohout nahlas vytáhne žaluzie
Rumpálem rána z nás
Až zlatokop ve mně vyplaví
dlouhou noc do přepadu
Co dřímá kdesi vzadu
Najednou vybaví se snáz

Vrátím se k tobě
Půjdu ti naproti i boky

(19.7.2006)

▼III.

mám ještě sedm snů
ke kterým se ti nepřiznám
i když mi neodpustíš

mám ještě sedm dnů
než usnu na hrázi znavený horkem
pytláčící kluk

mám ještě sedm
na prstech počítaných
a tak než šestý přijede autobus
půjdu ti naproti

(20.7.2006)

IV.

až nohy pode mnou
 podetnou tmu
 až kroky k naproti
 sáhnou si k sousedům
 na sklepní okýnko špinavé od mouru
 bude už pozdě
 natáhnout ruku pro klíče

půjdu ti naproti
 dokud mne něco neudeří
 přes tváře
 do očí

(30.7.2006)

VI.

Půjdu ti naproti
 I když i kamení
 Mizí mi pod rukou
 Vedle mne prázdný polštář

Svléknu tě
 Osiřím polednem
 I když i kamení
 Stáhne mne k tobě dolů

(1.8.2006)

V.

Půjdu ti naproti
 Jako ta voda horkému asfaltu
 Než bude léto u konce
 Byť se to tak nezdá

Vypuť mne z dlaní -
 Vzlínám ti po řadrech
 Jako ta mírná voda
 Po čertech voňavá

(31.7.2006)

VII.

Posléze přechodím
 Vzpomínky z nás vyšisované do záclon
 Tvou vůni rozptýlenou prachem
 Do prstů zadřenou

Tak jak mne pod peřinou bolíš
 Vymílat nechci nic
 Po nocích přechodit

Ráno ti půjdu naproti

(3.8.2006)

↘K poledni

Louka porostlá jitrocelem,
nohy visí v povětrí,
nikdo se nebude mít k procházkám,
studánka jenom zlehka se čeří,
zem všechno zakrývá,
a já nemám ani tvou podobenku,
v relikviáři není ani kůstka.

↘K večeru

Vzadu v kuchyni večer voda s vránou vřela,
u stolu několik volných míst pro horší hosty,
těch nejhorších míst,
a přece se mají třást ruce,
zatím obrácená bělma zčervenala,
už zdálky vidět je jak zoufalý průvod
se smutkem vyrazil vrata.
Průvod?
Sotva několik z těch, co zesinalo.

↘***

V náruči zvěstník a stručný přehled pamětihodností.
Všechno bylo nějak přeházené a odbyté.
Bolelo mě temeno hlavy.
Tón obrázků byl teplý.
Na mapách byly zvlášť pěkně vyznačené slepé
ulice, v nemocničním plánu zase barevně
odlišené pavilóny, nikde jsem nenašel
kout, kde by se pálily staré obvazy.
Od rozpisu jsem odcházel opět zklamaný, žádné
jméno dnešních nebožtíků se mně nelíbilo.
Ani z pozůstalých bych si nevybral.
(Trojlodí Jakuba)

↳ Zádušní píseň

Odcházel polomem stín.
V komínku byly srovnané rubáše.
Ve smrtonosném vzkříšení.
Vanul vítr z rozsypových louček.
Zlomil stébla.
Obnažil mé milované klíční kosti.
Archu rozkolébal.
Rozkolébal pozůstalým mládencům u hrobu varlata.
Vítr se rozezpíval o ožvlých vlasech.
Nebo to šramot dna lodě vplutí do mělčiny?

↳ Louka

Každý má svého kvetoucího těla louku.
A já louku pokosenou.
Mám dnes štěstí.
V jeho rodném znamení panny.
V posteli mám vesničana.
Oči nepřivírá.
Oči neklopí.

(Za svítání Morava)

↳ A Mistrín je podle mistrů

Jenom o pelu snad jsem dosud nepromluvil,
zamiluje se do něho tak marně, tak svatoborsky,
litřík vína – ten který pokračuje,
o dvou tvářích na jediné hlavě,
dotknout se jak zpěváka slunce
smutného navždy mého jazyka,
to Bože mně přece nedovolíš.

(Andělům víno)

↘8. února

Svlékni se ze svých hor,
zátoka je tmavá,
jsi příliš voňavý,
jsi příliš po letním jehličí,
jsi příliš poraněný,
jsi tajnosnubný noční oblak.
Ale proč, když jsem u Filipa,
ve snu tě bolel život?
vysněný život?
myslím, že tvůj přítel má skalnaté srdce
a skalnatou duši,
je vášnivý a čistý, proto mně vášnivě
a čistě a dokonale uhnul svými rty,
chtěl bych poznat jeho skalní lásku
s jasně vyřezávanými žebry,
nad nebezpečným srázem
jeho jemné porozumění.

↘26. února

Úžasně nemilosrdný výraz v obličejí
na krále, možu s tebou jen odejít?
mluvící znamení,
a když si na okamžik odkryje břicho,
jak si utírá tričkem pot,
v každém domě koráb a svatá hvězda,
lidový zpěvák a romantický básník,
nic jiného.

(Srdéčko skonči)

↘Za potůčkem lásku zabít, za mořem lásku zabít

Milování je tvář ve sněhu,
zapadané sněhem je milování,
zima jak v aréně pegas,
víno ředěné mořskou vodou,
v protivětru usíná kolibřík v moři,
kardinálům papež zavírá a otevírá ústa,
tmavokřídlym kardinálům,
ledovcům na dohled nektar,
dál jižněji ve spánku tvém panic minaret,
budu se líbit ?
dál jižněji potěšit svatého žraloka,
ploutev jen zahlédnu ?

↘Hledám obrazy, tmu mají, nejsou jiné

Abys mě rozprostřel
na všechny paprsky
zbývajícího slunce,
nejsem doma, kde toužil bych ještě žít,
Kristus tě volá, půjdu já lehounce na ranní
a na vesnický fotbal,
také já užiju citátů a variací,
hledám obrazy, tmu mají, nejsou jiné,
někdo je vyděsil ?
a přeběhnou přes tlukot srdce mého ještěrky.

↘Ranní plachetnice

Na otázku ?
kosti od dětství
si pamatuju
mně praskají
tíše a v tichu jen,
na obou stranách
stejný Schönbrunn,
ale to už je dnešek
a ráno mezi třetí a pátou
jako by přítomnost vidění
plachet se vrátila.

↘***

Ještě ve zmatku,
ale jak kradeš,
už se mně velmi zalíbilo,
není toho moc,
poprašek sněhu,
tělo křehké jako slaměnka.

(Javor mrazu javor)

↘***

V rozložených rukou chvějí se noviny.
Rozložené na břehu.
Přílivu ibis.
Velmi se ti líbím.
Jsem ještě kluk.
Stačím zatím na podmalbu.
Kde nehledáš důkazy nesmrtnosti.
Sněhové vločky.
Tyrolské housle.

(Řeckořím)

Básně Petra Špangera byly na výjimečnou žádost autora
odstraněny v únoru 2008.

↘Od sebe k sobě

Ticho rána
se na křídlech múz roztřepí
a vrány snědí slunce
jako ementál
Štěstí svatebčanům
opatrně našlapuje na střepy
Hvězdný prach mezi zuby mám
jak se měsíc smál

Ráno bývá příslib šlápot na schodech
od sebe k sobě
Otazníky v očích třítečkovej vzdech
žijem v podivný době
V době kamenný
zavři oči a na prstech si počítej

Šerosvit prázdný byt
a ticho jež se snídat dá
Člověk nikdy není sám
má svědomí a stín
S komáry jsem mluvil
Prý ty a krevní konzerva
jste úplně stejní
ty s pláčem říkáš co teď s tím

Ráno bývá příslib šlápot na schodech
od sebe k sobě
Otazníky v očích třítečkovej vzdech
žijem v podivný době
V době kamenný
zavři oči a na prstech počítej

▸Nebudeme - budeme

(věnováno Janě H.)

Výdech střídá nádech a kostky ledu v zádech
se z horkým dechem potkají
Páteří se šplhá sloupec chuti která
způsobí že roztají
Ještě chvíli pak se možná v páru promění
Od světla je dělí jenom krátký zatmění

Vládu drží vůně a pocit jako tůně
kam olovnici spouští tma
Sežehnutí slastí a v koutě něco chrastí
to hořící keř promlouvá
Ještě chvíli pak se možná požár rozhoří
Z kovářovy výhně přímo do vody se ponoří

Nebudeme o tom mluvit
Nebudem v tom tápat jseš mi přisouzená
asi jseš mi přisouzená
Nebudeme o tom mlčet
Není vhodná chvíle nejsem připravená
na to nejsem připravená
Budeme o tom žít
A ten chlív co je kolem vodou vyplavovat
vodou z řeky vyplavovat
Nebudeme o tom vidět
A to nás zabije tak jako socha Dona Juana
Jako socha Dona Juana
Budeme o tom vědět
A budeme se hádat doba není nevinná
ani doba není nevinná

↳ Spustil se

Spustil se večer a já se cítím zas hrozně
Hrozně že hroznýše na těle jakoby mám
Ono to má jak se zdá svůj vlastní půvab
to dodýchávat

Čekám zlé zprávy až mi zavoláš vím bude to hrůza
Ale neboj se o mě vždyť já už to nažité mám
Ono to má jak se zdá svůj vlastní půvab
to dodýchávat

Asi usnu a počkám až zmizí tahle uštknutá chvíle
Zmijí páteří zvolna se vyklikatí
Když to nejde tak zbývá prý ještě svobodná vůle
se sebrat a jít

Spustil se večer a já se cítím zas hrozně
Hrozně že hroznýše na těle jakoby mám
Ono to má jak se zdá svůj vlastní půvab
to dodýchávat

Užmito

Nebe nad námi se napřáhlo k ráně
vítr si o skály nabrousil meč
blýsklo se na výzvu a teď je to na mě
abych uvolnila tuhle tu křeč

Zatím mířím na severozáchvat
čas se loupe jako na rakvích lak
cítím sílu chci to řešit ne tápat
je to jak když se rozjíždí vlak

Ten vlak mě veze na nevěrovýchod
jsem v pasti a tak říkám si sýr
a ty čekáš na prorokův příchod
čekáš na znamení

A já nosím ve znaku váhy
a v očích mám svůj vlastní stín
jsem jen prsty které ti na čelo sáhly
dotekem chladivým

Už mi to doteklo už jsem doma
v zrcadle jsem si spíš povědomá
Rukama nohama vlasama prsty
cítím to jsem posedlá
Hodiny minuty lekce nenávisti
sama se nepoznávám

↳ Zakopaný pes

Je to tlak tíseň a síla
je to málem rozedma plic
mluvil bys ale tak tě to svírá
že neřekneš nic
Ještě tak spát
ale i ve snu číhá
myšlenka temnomilná
a poznání je feťácká stíhá
navíc nedochvilná

Kde je pes zakopán
marně se hrabeš v zemi bílou holí
Kde je pes zakopán
marně se hrabeš v zemi bílou holí
a stejně utíkáš k lidem
jako zvíře v zimě v lese ke krmelci za hroudou soli

A hrůza díky dělení bují
dělitel jsi možná ty sám
drobnosti pomalu stíráš na stracholam
Někdo blízký se opravdu stará
z čeho všeho odečítáš
Zbylo ti jak jednomu z mnoha
jenom na otčenáš

Kde je pes.....

↳ Znamení blíženců

Byl jsem sám a ty sama jsi tančila
Noc byla černá jak kočičí srst
Oba jsme čekali až jiskra přeskočí
Z toho doteku teď bolí mě prst

Něco v nás ničivě dozrálo
Rychle jak puklina v ledu běžím
Běžím půlnocí ve znamení blíženců
To tajemství už neustřežím

Když se milují dva co se už minuli
Je to hra dvou právě dopsaných scén
Jedné horké chladnoucí a skutečné
A z té dřívější zbyl jenom sen